

„Soča“ izhaja vsak petek in velja
pošto prejemana ali v Gorici na dom
pošiljana:

Vse leto f. 4.50
Pol leta „ 2.30
Četrt leta „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „po-
slanicah“ se plačuje za navadno tristop-
no vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po
10 soldov v Gorici v tobakarnici v go-
sposki ulici blizu „treh kron“, in
na starem trgu. — v Trstu v tobakarni-
ci „Via della caserma 60“.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo
uredništvu „Soče“ v Gorici v Mailing-ovi
tiskarni, naročnina pa oskrbnitvu „Soče“
Via del Giardino V Zoratti-jevi hiši
II. nadstr.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj
se blagovoljno frankujejo. — Delalcem
in drugim nepremožnim se naročnina
zniža, ako se oglase pri uredništvu.

Glasilo slovenskega političnega društva goriškega za brambo narodnih pravic.

P. n. gg. društvnikom slov. pol. društva
„Sloga“ v Gorici.

Uljudno prosim vse gg. društvenike, da bla-
govoljno pošljejo letnino, da se morejo potem
vrediti letni računi. Posebno se obračam do gg.
poverjenikov, da to domoljubno delo prevzamejo
in nabrane zneske vpošljejo.

Denarničar „Sloge“ v Gorici.

Stremajerjev zadnji poljub.

Različne govorice o spremembah v avstrijskem
ministerstvu oživljajo in napenja vsak dan rado-
vednost politikarjev; danes se govori da ostanejo vsi,
jutri, da le nekateri sedanjih ministrov do novih vo-
litev, zopet drugi dan raznašajo časniki drugačne ve-
sti ter navajajo imena ministerskih kandidatov, ki
bodo sestavljali prehodno uradno ministerstvo, ka-
tero bode vodilo državno ladjo, dokler se v novem,
po Čehih pomnoženem in prerujenem parlamentu po-
kaže, na katero stran bode vlekla večina. Današnje
novine pa in celó uradne in poluradne terdó, da se
ministerski predsednik Auersperg nikakor ne dá pre-
govoriti, da bi tudi le začasno ostal in da odstopijo
z njim vsi drugi ministri. Cesar je nekda uže podpi-
sal ročna pisma, ki imenujejo nove ministre in ki se
jim izročé, kakor hitro dovrše sedanjí ministri svojo na-
logo, katera jim velevala pred državnim zborom opravi-
čiti svojo politiko gledé bosenske okupacije. Graška
„Tagespost“ dostavlja tej novici, ba bode ustavoverna
stranka močno osupnena, ko pozvé ime novega
ministerskega predsednika; zato da ga nečéjo še zdaj
imenovati. Če je vse to resnično, potem mora stvar
tem brže počí, ker je prišla berlínska pogodba
uže véčraj v poslanski zbornici na dnevni red, in dási
se je mnogo govornikov k besedi oglasilo, da bodo
nekateri proti ministerstvu, drugi za nje govorili, je
vendar misliti, da bode dotična razprava v 8 dneh
končana. Tedaj vtegne uradna „Wiener Zeitung“ vže
v malih dneh objaviti nov ministerski imenik.

V takem položaji, v kakoršnem je sedanja vlada,

ni navadno, da bi sklepali in objavljali ministri načel-
oma važne in v obéne interese globoko segajoče na-
redbe, mariveč oskrbujejo le vsaki v svojem delokro-
gu navadna, tekoča opravila, katera se morajo izvrše-
vati, da ne zastane državni organizem. Ne tako naš
posebni prijatelj, ekscelencija Stremajer: Še o
zadnji svoji uri osrečil nas je Slovence sé svojim pol-
jubom: Véčrajšnja uradna „Wiener Zeitung“ nam je
prinesla nenadno poročilo, da je obče spoštovani c. k.
nadzornik kranjskih srednjih šol asp. Ivan Šolar —
nekdaj profesor na goriškem gimnaziji — prestavljen
v enaki lastnosti v Zader v Dalmacijo; zadrski nad-
zornik St. Zarich da pride v Trst, tržaškemu nad-
zorniku dr. Gnäd-u pa da je izročeno tudi nad-
zorstvo humanističnih predmetov v srednjih šolah na
Kranjskem.

Uže predlanskem se je bila raznesla vest o
g. Šolar-jevem premeščenji v Zader, — a kar je ta-
krat prazna govorica ostalo, to je hotel Stremajer še
izvršiti, predno izroči šolstvene vajeti svojemu nasled-
niku. Mož, kateri se je tako rekoč vživel v kranjsko
šolstvo ter temeljito pozna vse domače razmere, —
naj gre na svojega življenja večer v daljno nepozna-
no deželo, kder bo moral celó v drugih jezikih poslo-
vati, nego je bil do zdaj vajen, v jezikih, katerih ne-
ma, kakor slišimo, niti v tako popolni oblasti, da bi
mogel v njih uradovati. — Nadzorstvo kranjskih sred-
njih šol pa se bode opravljalo od ene strani iz Grad-
ca, od druge pa iz Trsta. Da ne bi poznali Stre-
majerjevih namer, pa bi ne bilo štajerskih Nemcev vmes,
sodili bi skoro, da je ta najnovejša naredba, ta „uni-
cuma“ v avstrijski šolski upravi — prva stopinja do
zedinjene Slovenije — tako seveda smo drugih misli,
katerih pa ne maramo razodeti, ker se sploh govori,
da stoje Stremajerjeve naredbe pod posebnim pokro-
viteljstvom gosp. državnega pravduka in ker je tedaj
molčati zlató.

Če je pa ta naredba, zadnji spominek, kate-
rega si je hotela Stremajerjeva ekscelencija mej Slo-
venci postaviti — potem upajmo, da se ta spominek
čez noč razsuje.

Dopisi.

Iz Čepovana, 14. jan. (Izv. dop.) (Prva beseda
v Čep.) Izmed naših gorskih občin je čepovanska
menda naj stareja. Uže l. 1550 je bila postavljena
sedanja velika cerkev; ljudska pravljica i druga go-
tova znamenja pa kažejo, da je uže mnogo let poprej
tu stala majhna kapelica. Mnogi menijo, da je tudi
staro-rimsko kljuse pilo čepovansko bistro vodo. Ker
so Čepovanci tudi bistro glave i se odlikujejo še z
družini lepimi lastnostimi, ni čuda, da so tudi prvi v
gorah jeli djausko umevati vrednost ustavnega živ-
ljenja. Bili so na šempaskem i tolminskem taboru
odlično zastopani. Takrat so jim je obudila želja u-
stanoviti si čitalnico. Preteklo poletje je nekoliko
tujcev poletovalo v Čepovanu, i to je bilo morda bli-
žen povod, da se je unel resen pogovor o ustanovitvi
čitalnice. Po pogovoru z domačim g. vikarijem pak
so priznali, da Čepovanu i okolici bi več koristilo
kako podučno društvo, nego zabavno, kakor so čital-
nice po sedanjem kroju. Čepovanec je delalen i rad
vesel, ali ples i enake burke ga ne mikajo preveč;
vsaj vsak dan pleše z motiko i pikonom v roci po
svojem skalnatem polji; tudi evenk mu je predrag za
take reči. Osnovalo se je tedaj narodno društvo „ka-
toliško-politiška čitalnica“, kjer naj bi se družilo ko-
ristno s prijetnim.

Pravila sicer niso še potrjena, pa v prid društvu
se je dne 12. t. m. napravila „beseda“ v prostornej
dvorani gosp. Kafola. Spored je obsegal štiri točke:
godbo, petje, govor i tombolo. Čitalnica se javno še
ni odprla, pa uže ima po trudnem prizadetju vrlega
gosp. učitelja svoj orkester, ki je omenjeno besedo
odprl sé sviranjem: „Naprej!“ Da tudi od domačih
pevcev smemo nekaj pričakovati, prepričali so nas,
ker so vse točke prav gladko peli, i celo težke „Ci-
gane“ so dobro zmagali. Po vsakej pesmi jel sviral
orkester. Govor je obsegal poduk „o pomenu i na-
menu kat. pol. čitalnice“. Tudi tombola je po svoje
pripomogla k poštenemu razveseljevanju.

Vsa beseda pak prerokuje kat. polit. čitalnici
lepo prihodnost.

LISTEK.

Spomini iz zadnje srbsko-turške vojske.

Bilo je zadnje dni meseca novembra 1877. Srb-
ske vojske so se shajale po zbornih mestih in priprav-
ljale se, da odrinejo na granico. Pri mobilizaciji so
me postavili v tako zvano Timočko kombinovano bri-
gado, katero je vodil hrabri kapitan Bajalović. Ta bri-
gada bila je z redno vojsko pomešana, zato so jo ime-
novali „kombinovana brigada“. Tu sem se seznanil z
mladim, izobraženim Slovencem, kateri je prav gladko
govoril materni jezik in bil tudi nemščine popolnoma
zmožen. Imenovali so ga Mirka, a menim, da to ni
bilo njegovo krstno ime; o svoji rodbini, o rojstnem
kraji, o svoji prošlosti ni nikdar besedice črnil, ako-
pram sem ga pozneje v prijateljskih pogovorih večkrat
prosil, naj mi razkrije, kedo je in od kod in kako ga
je osoda v srbsko vojsko zanesla. Nevoljno mi je vsa-
krat odvrnil: Kaj me prašaš, preteklost moja je žal-
ostna.

Mirko bil je srednje postave, bistrhi oči, črnih
las, značaja mirnega, kratkih besedi in pogostoma za-
mišljen. V malem času najinega znanja spoznal sem
v njem moža pravih narodnih idej, Slovana z dušo
in telom; pa tudi v vojski je bil jako priljubljen za-
stran uljudnega in močatca obnašanja. Njegove lepe
lastnosti in posebno njegova iskrenost za narodno
stvar sprijaznile so me z Mirkom toliko, da sem mu

postal v kratkem — kakor on meni — najzvestejši
tovaruš in najmilejši prijatelj, dasi mi je ostala njegova
preteklost do dan danes neznana. Mirko bil mi je
desna roka, njemu sem vse odkril ter najtajnejše stvari
poveril, z njim sem veselje delil in težave prenašal,
skupaj sva menaževala, nočno ležišče bratovsko delila,
a i skupaj z brigade po strmih, z debelim snegom
pokritih stezah korakala na srbsko iztočno mejo, na
tijovačke planine. Menim, da je bilo ravno zadnji
dan meseca listopada, ko se je v taborila naša brigada
na krajnem brdu tijovačkih planin. Pričakovali smo
še druge vojske in glavnega poveljnika l. kora, na-
šega slavnega polkovnika Horvatič-a.

Drugi dan bil je dan prisege. Ob 10. uri zju-
traj postavi se brigada v „karé“, pop in viši častniki
stopijo v vojnički krog in po kratki molitvi opominja
nas pop s povzdignjenim glasom na zvestobo, katero
smo dolžni „knjaz“ in domovini, na hrabrost, katera
je najlepša vojaška lastnost in dolžnost v vojni. Za
tem brigada kleče moli k Bogu — ta trenutek je jako
ginljiv — debel sneg pokriva hribe in doline, daleč
na iztoku vidé se bele glave veličastnega Balkana,
mrzel veter šumi po suhem listji starih hrastov, vse
je mirno, nič se ne gane, samo visoko pod sneženimi
oblaki plava in krli sivi jastreb ter išče žrtev z bi-
strim svojim okom. Zvesti tovaruš Mirko stoji mi
nasproti, debele solze se vtrinjajo mu iz oči, tužen
pogled upira v me, pa glavo zopet pobesi. Spomin
na prošle srečnejše čase prešinja mu najbrže tužno
srce. Po končani molitvi — mej katero je marsikdo
vpletel zdičlej po svoji deci, po stari majki ali sivem
očetu, prečita se brigadi kneževa proklamacija. „Knjaz“

in domovina kličeta drugi krat svoje sokole na boj
zoper starodavnega krutega sovražnika.

Ko najdem Mirka po končani službi, prašam ga,
zakaj ga je današnja svečanost tako ganila, do solz
presunila; njegov odgovor bil je kratek: Ne vprašaj
me, prosim te, srce mi je pretežko. Kaj sem hotel,
nego spoštovaje njegove čute pustiti, da se sam vtolaži.

2. decembra vzdigne se brigada s tijovačke pla-
nine in 3ga prekoračimo z drugimi 30 bataljoni srb-
sko granico pri Kuli. Turki so še pred našim pri-
hodom iz Kule zbežali in ker se nam ni bilo bati
druzega upora, marširali smo mirno — naša brigada
kot predvodnica — dalje k Temskoj. V večer do-
spemo do sela Temsko in še tisto noč zasedemo brda
nasproti turškemu položaju na Nišoru nad Pirotam.

Zora še ni na nebu pokala, ko nam je došlo iz
operativnega urada povelje, da imamo zavzete pozicije
odstopiti šumadinskemu koru — kateremu je zapove-
daval general Beli-Marković — sami pa naprej uda-
riti čez Babino glavo za Ak-Palanko. Okoli 6. ure
v jutro, zapustivši položaj maršira naša brigada po
ozkih stezah mej visokimi pečinami in globokimi pro-
padmi na Babino glavo. Zima je tako ostrá, da prsti
na rokah in nogah zmrzavajo, ure v žepih zaostajajo,
šibkeji vojaki na potu polegajo in umirajo. Pozno v
večer dospemo na Babino glavo.

Babina glava, visoka gola stena ne daleč od
turške granice, brez drevesa in trna, človeka nič kaj
ne vabi. Tukaj na ti ledeni zemlji, kder mrzel sever
še bilki življenja ne privoščí, moramo prenočiti tre-
petaje v mraku, da bi se kamnu usmili. Jaz pa moj
Mirko stisneva se pod svoja plašča, odeneva se a

S Krasa, 13. jan. (Izv. dop.) Uže od leta 1848. se je začelo kričati: organizirati se morajo šole na vsej novi podlagi. Vsak je hotel pri tej priložnosti prežalostni stan šol izboljšati, vsak se je ponudil bolnemu stanju pomagati; a zelo malo jih je bilo, ki so znali stvar dobro pretihnati in bolezen, na kateri je šola toliko let bolehal, ozdraviti. In v resnici so bile šole do tega časa v obče le mrzle ledenice, kjer je vsako življenje zamreti moralo. Po šolah so učili le na pamet, um in srce so popolnoma zanemarjali. Žalostni nasledki vsega tega so bili: surovost, neobčutljivost in spačenost mladine. Se le dvajset let pozneje nam je zasijala svetla zvezda novega šolskega sistema. In zdaj, ko imamo zaželjeno novo ero ljudskega šolstva, zdaj ko nima več duhovstvo svojega upliva na šole, zdaj ko imajo učitelji in nadučitelji vso oblast čez našo mladino — zdaj — ali je narod uže ves izobražen, otroci kaj boljši, dobrasrnejši? In izšolani, ali so za vsako domačo rabo sposobni? Da se splošno napredek vidi, tega ne morem tajiti; a vendar to smem trditi, da ne povsod. Zdaj, ko imamo take učitelje, ki hočejo znanstveno izurjeni biti, in ko se učitelji „stare lisice“ imenujejo — zdaj — ali se po naši deželi med in mleko cedi? Zdaj, ko je ta blažena era novega šolstva, ali so statistične date zločinstev manjše, nego nekdanj? Tudi v tem ne morem tajiti, da nij napredka, a vendar ne povsod. In tu pri nas? Sveta jeza popade človeka, ko sliši ubogega kmeta tožiti, ko mu kravo iz hleva radi šolskih davkov ženó: „kdo bo to prenašal, kdo more to pretrpeti! otroka pošiljam vsaki dan v šolo; a on je vedno hudobnejši, dasiravno ga učitelj hvai. In zdaj še edino podporo od hiše dati moram radi njega — in brez nobene koristi!“ Take jeremijade se slišijo vsaki dan. In od kod to? Od tod, ker učitelj ne izpolnjuje vestno svoje dolžnosti. A ne zamerite gospodje učitelji! nečem vas žaliti! Trditi moram, da dobrega učitelja nij mogoče nikdar dosta plačati, nikoli zadosta spoštovati. Dobro spoznam, da dober učitelj je temelj cele generacije, kar mi tudi vsak človek, priprost kmet in tudi omikan gospod priznavati mora. A tam, kjer se učitelj sé sto in sto drugimi rečmi peča, tam kjer se učitelj celó za „mešetarja“ pri kaki ženi vi ponoja, tam kjer je učitelju vse drugo sveta dolžnost — šola pa — deveta b.iga, tam ne bodo učenci nikdar napredovali — šola ne bo nikdar dobro vredjena. Tak učitelj se ne sme čuditi, če ga lastni kolegi očitno in pri vsaki priložnosti obsojajo.

Iz dna vsakega dobro mislečega in iz narodnega duha sili takemu učitelju opominjajoči klic: Vi, ki ste poklicani, našo mladino voditi, izobraževati, blažiti in ustanoviti srce, glejte kako prevzvišeno nalogo imate! Vi ste otroka morda izurjenega, ali vsaj dobrega v oblast vdobili, glejte kakega daste materi v naročje nazaj?

Nadzorništvo bi moralo posebno paziti, da se paragrafi 26. in 41. postave od leta 1870 natanko izpolnjujejo; kajti, če je za ubogega kmeta tako ostra

*) Ako se hočete, gospod urednik, resnice prepričati, vam pošljemo list dotičnega učitelja s prošnjo, da ga v svojem cenjenem listu objavite. Pisatelj.

Priobčili smo Vaš dopis, ker smo ravno danes od druge strani sglasno poročilo prijeli in ker se smemo tedaj zanašati, da so pritožbe opravljene. Ljubše bi nam pa bilo vsakakor, da bi nas nikdar ne silila novinarska dolžnost, objavljati take stvari. Ured.

Bil je bojni dan. Dve četi marširati kot predvodnici naprej, na desno in na levo pošljejo se razvidniške patrole. Mirko bil je v eni teh dveh čet. Pred ločitvijo poljubiva se bratski, on je vesel, še enkrat stisneva si desnici in on odrine.

Ak-Palanka majhno mestice leži v dolini, od vseh strani od hribov obdani ne daleč od reke Nišave, čez katero drži zidan most. Na uni strani reke tik mosta je velik turški obkop (šanca), a v njem dva taborja (bataljona) nizamov, to je redne turške vojske, katera brani vhod na most. Ko se naši četi v dolino spuščati, pokriva še gosta megla turški obkop, da se z brda ni zapaziti ne more. Naše čete se premičejo od izhoda k šanci, a ko se na puškomet približajo, izsuje se svinčenih krogel iz obkopa kakor toče iz oblaka — strelci ne morejo naprej, ampak poležejo.

Zdaj se vzdigne megla in na brdu razkrije se nam jasen razgled. — S prostim okom opazujemo lahko, kako se sovražnik pripravlja na boj. Dva bataljona Porečki in Klučki — v prvem sem jaz kot komandant IV. čete, sta koj odpravljena, da iz levega boka šanco napadeta. Krajinski bataljon pa gre strelcem na pomoč. Za pol ure dospemo spremljani od turških krogel na brda, na levi strani šance, katera dominujejo turški položaj in napademo Turke z neprenehljivim streljanjem; dve bateriji nameščeni na naši levi vsipljejo granate in šrapnele v turški obkop, da je veselje gledati, kako cepajo Turčini na

postava, da je kaznovan, ako otroka v šolo ne pošlje, zakaj se ne delajo take dedukcije tudi na učiteljsko osebje? Zakaj bi v take kraje, kjer je precej težavno šolo vrediti in voditi, ne poslali moža, ki se na to razumi in ki bi ma bila šola edini posel? saj dohodki v takih krajih nijso tako pičli, da bi ne mogel izhajati. Potem bi bil konec vsakega prepira, šuntanja opravljanja — bil bi — finis miseriae.

Iz Trsta, 6. januarja. (Izv. poročilo.) (Občni zbor društva Edinost.) Danes, na praznik sv. treh kraljev točno ob 10. uri imelo je naše politično društvo Edinost glavni občni zbor, katerega se je vdeležilo čez 100 mož iz tržaške okolice in celó mnogo jih je bilo iz Istre, zlasti pa iz Doline in iz Podgrada. Gospod predsednik Nabergoj pozdravil je nazoče ude in svoje veselje posebno nad tem izrazil, da je došlo še precejšnje število veljavnih mož iz Istre, ker to mu je poroštvo, da ima naše društvo tam uže dobre korenine. Po tem prečita tajnik g. Dolinar sporočilo o društvenem delovanju v lanskem letu. Iz tega sporočila se razvidi, da je društvo lani marsikaj važnega učinilo; posebno pa da je napravilo nova pravila, po katerih ima društvo toliko lepih pravic, da mora napredovati in dosti dobrega učiniti, ako le odbor spolni svojo dolžnost; potem občni shodi v Skednju, na Proseku itd., in slednjič velikanski tabor v Dolini.

Denarničar poroča na to o denarnem stanju društva in zbor precej izvoli 3 pregledovalce računov, kateri so gg. Novak, trgovec, Pipan, trgovec in Sterle banki podvodka v Trstu.

Predsednik zdaj povabi nazoče ude, da volijo po listkih predsednika in odbor. Izvoljeni so bili: predsednik Nabergoj, podpredsednik V. Dolenec, denarničar poslanec Nadlišek, tajnik Ivan Dolinar; odborniki: dekan Jan iz Doline, trgovec Gorjup iz Proseka, trgovec Franc Šabec iz Podgrada, trgovec A. Novak iz Trsta, J. Primožič posestnik iz Trsta, A. Sancin posestnik iz Skednja; namestniki s popolno pravico odbornikov: Purič, posestnik, Miče Malalan, posestnik iz Občine, Vatovec, veleposestnik in deželni poslanec iz Sv. Ivana, Gerlanc, posestnik iz Rojana, Metlika Ant. posestnik iz Klanca v Istri, Ravnik, župnik v Kortu v Istri, Smerdu Franjo, posestnik v Bazovici, Pečar Martin posestnik iz okolice in A. Strukelj veleposestnik iz Trebiča.

Po končani volitvi govoril je predsednik še daljši govor o pomenu društva „Edinost“ in navduševal navzočne, naj je podpirajo na vse kriplje, kajti v sedanjih dobi mora vsak narod pokazati, da živi, ako tega ne stori, se nihče zanj ne briga in mora umreti. Priprost in vendar temeljit govor segel je vsem do srca in nazoči so ga živo odobraval.

Po tem govoril je Dolenec in rekel, da je pri letnem občnem zboru polit. društva lepa prilika, da se poslancem, ki so bili voljeni na priporočilo društva pové, ali je občinstvo z njimi zadovoljno, ali ne. G. Nabergoj je tudi preteklo leto svojo dolžnost kot drž. poslanec zvesto izpolnil, torej mu smemo izraziti svoje priznanje s tem, da vstanemo in mu zakličemo „Slava“. Zbor vstane in zakliče „Slava in Živio.“

Konečno bil je kratek razgovor zaradi volitev v mestni zbor; sklenilo se je, da pojde nov odbor v vse volilne okraje, tam povabi zaupne može in volilce in

desno in na levo. Uže po prvih 10 minutah zapazimo, da Turkom svinčen pozdrav od levega boka nič kaj ne dopada in da se čedalje bolj od šanc odmikajo. Hrabri Bajalovič zapazivši oplašenost mej sovražno četo, zapové občni „juriš“, napad z bodali: tamburji udarijo, trombe zatrobijo „juriš“, od vseh strani zagrmí navdušen „hura, hura“ in z naglim korakom, pa s puško „na roki“ bližajo se naši strelci od izhoda in naša dva bataljona od levega boka turškemu obkopu. Že smo na neprijateljske rove navalili, — ali Turki boré se na život in smrt in še le zdaj začne pravi krvavi boj. Kar zagledam ne daleč od mene Mirka, ko je ravno turško šanco preskočil ter se zapodil naravnost v sredino razdraženih Turkov. Spoznavši, da je prijatelj v največji nevarnosti, skupim naglo nekoliko bližnjih vojuikov, ter udarim na ono mesto, kjer se Mirko tako junaško bojuje. Komaj sem na mestu, sprožim svoj revolver na najbližje proklete sovraže, ko mi prijatelj Mirko od svinčene krogel v prsa zadet okoli vrata pade z besedami: „Smrtno sem ranjen, prosim te, odnesi me.“ Zgrabim ga z še dvema vojuikoma, spravimo ga iz obkopa ter položimo na sneg. V tem času pa so naši od vseh strani v turško taborišče vdrlí in je tako sicer krvavo, ali junaško vzeli. Nekoliko sovragov je pobegnulo, en bataljon leži mrtev v obkopu in mnogo je vjetih.

Trombe kličejo „zbor“, grom topov in žvižganje smrtonosnega svinca prestane, cele gručé mrtvih pokrívajo rove in obkope, stok ranjenih budi zopet rahleje čute v prsih ostalih vojakov — in moj prijatelj Mirko? Težki so njegovi zdihlji, solznimi očmi, mrklím pogledom in slabim glasom stoče: „V mojem desnem žepu najdeš pismo, iz njega pozveš, kdo sem in od kod.“ Jaz mu segnem naglo v žep in v resnici najdem zapečatenó pismo brez naslova ter je vtaknem

se z njimi dogovori zaradi kandidatov; ko bo to dovršeno, pa skliče občni zbor, da se kandidatje konečno postavijo.

S tem je bil zaključen ta prvi redni občni zbor na podlagi novih pravil.

Nov odbor pa bo imel jako lepo, pa tudi težavno nalogo, kajti čakajo ga važne volitve za mestni zbor in za državni zbor, in letos bo treba gledati, da se tudi v Istri en sedež za drž. zbor pridobi. V ta namen bode treba tabora v sredi Istre, katerega se bode vdeležilo ljudstvo iz cele Istre in upamo, da bode v tem početju podpirala posebno narodna duhovščina v Istri delovanje društva; po tem pa je tudi važna ona podpora, katere se ima nadejati društvo od po Istri dobro razširjenega lista „Naša Sloga“, kateri list še enkrat prav nujno priporočam tudi Slovincem na Goriškem.

Odboru je tudi dana naloga, da spremeni „Edinost“ v tednik in da osnuje v Trstu ljudsko „banko na zdravi podlagi. Obé nalogi ste jako težavni, ali z delavnostjo in enerziijo premagala se bode vsaka težava. Potrebo denarnega zavoda za celo Primorsko z Istro vred sé sedežem v Trstu pa naši kmetje, obrtniki in trgovci tako živo čutijo, da je treba le spretnih rok in reč pojde.

Bog daj, da bi se možem, ki so zdaj tukaj na čelu polit. gibanja, vse to posrečilo, ponosni bodo smeli biti na take rezultate!

Iz Trsta 15. jan. 1879. (Izv. dop.) (Kurentovo kraljestvo v Trstu. — Dober svet voznikom, ki so šli ali še hočejo iti v Bosno. — Slovensko delalsko društvo po naključju. — Talentirani „tiči“ mej Slovinci.)

Tukaj imamo po jako slabem vremenu, dežju, snegu, zdaj sopet prav lepo vreme in če se bo kaj časa tako držalo, bo Kurentovo kraljestvo tukaj letos prav mogočno postalo.

Pust je pri nas začel, kakor se tiče, mnoga društva objavila so veselíčne programe, mej temi nij letos naša čitalnica zadnja; plesalo se je pri nas uže 12. t. m., in temu plesu sledé še drugi manjši in večji plesi dné 18., 26. t. m. 1. 9. 15. in 22. februvarja, tedaj 7 plesov, kar je popolnoma zadosta za našo plesalno mladino. Velikansko konkurencijosi bodo delala letos tudi gledišča: kavalkine bodo po enkrat in dvakrat v tednu v velikem gledišči, v „Armonia“ in v „Politeama“; kje je še le po tem „Sala Apollo“ „teatro diurno“ itd.? Letos so vpeljali celó tekmovalne mej šemami: najokusneje napravljena šema dobi namreč nocoj v „Politeama“ krasen medaljon vreden kakih f. 150. — To je pač nepotreben napredek, ker taka konkurencija bode marsikoga spravila ob uro in druge malenkosti. — Vse kaže, da bode letos tudi navadni „Corso“ lepši in bolj obiskovan, nego so bili lani, ker nekaj več zaslužka je vendar bilo letos zaradi Bosne, nego pa lani.

Tudi opazujem, da letos se ne sliši toliko o tatvinah, nego se je slišalo lansko leto. — Ali je zlata Bosna tudi v tem obziru pomagala? — Ker sem uže pri Bosni, moram omeniti, da se popolnoma vjemam z Vašim kobariškim dopisnikom. — Čudno je res, da naša vlada ne protežira domačega dela po vsej moči. Če g. Depretis tirja zmerom više davke, naj bi saj v

v svoj žep. Kmaló po tem sklene dragi tovaruš v mojem naročji junaško življenje. Z nepopisljivimi čuti se poslovim od njega — za vselej, ter stopam z bataljonom proti Ak-Palanki.

V Ak-Palanki je bila strašanska zmešnjava, kakor ne more biti drugače v mestu, katero zasede sovražnik; imel sem prvi dan polno posla, zato pa mi ni niti na misel prišlo, da bi prečital Mirkovo pismo. Še le drugi dan, ko je služba opravljena, segnem v žep, a žal! iščem zastonj, pisma ni več notri. Neizmerno me je žalila ta zguba, a pomagati si nisem mogel.

Morda joče še dandanes stara slovenska mamica po svojem sinu, ali mila sestra po svojem bratu, ker ni uže tako dolgo nobene vesti o Mirku. Kako rad bi jima poslal žalostno, a ob enem tolažilno poročilo, da je blagi mladenec na mostobranu pri Ak-Palanki junaški žrtoval svoje življenje v svetem boju za blagor in zlato slobodo bratovskega naroda.

Jaz pa, kakor tvoj bivši zvesti tovaruš in prijatelj, posvečujem Ti te vrstice, dragi Mirko! mogoče, da se v daljni mili Sloveniji najde rahlo srcé, katero gane tvoja osoda, da sočutno vzdihne: Hrabro se je boril, junaško je padel, lahka mu zemljica!

Vtihní je bojne trombe glas, in grom topov ne stresa zemlje tlaka več; sivi jastreb, kateri je visoko pod sneženimi oblaki na belih tijoavčkih planinah z hripavim glasom motil našo molitev, čuje zdaj zvesto nad svojim mladim zarodom; hribi in doline so odložili mrzlo sneženo odejo ter so prijetno ozeleneli, vse se je obudilo k nove nu življenju — ali Mirka ni več in ne bo več, — daleč od mile domovine na bregu hladne Nišave pokriva zelena odeja zvestega sina matere Slave.

Janko Stib...

tem obziru posnemal tudi Napoleona III. ki je skrbel, da so plačevalci tudi mnogo zaslužili.

Je-li potreba, da naša vlada jemlje delalce in voznike za Bosno iz Italije? Saj jih imamo doma dosti in boljših, ki vsi hrepené po zaslužku. Meni je znano, da je na Hrvatskem, Kranjskem in Primorskem toliko konj in voznikov, da bi lahko vso vožnjo v Bosni in Hercegovini preskrbeli in da bi jih še doma zadosti ostalo.

Slovenci in Hrvatje so sploh konjarji in zatorej posebno sposobni za take posle.—Nu, namesto da je vlada vožnjo oddala posebnim podvzetnikom, ali ne bi bilo boljše, da bi se bila pogodila z nekaterimi občinami v omenjenih deželah, da morajo proti primernemu plačilu pripraviti 2000 do 3000 voznikov za Bosno? S tem bi bila vlada prihranila na stroških sploh imela bi tudi večo garancijo in denar bi bil ostal ves doma in v deželah, ki so res zaslužka potrebne in davke težko plačujejo. Omeniti moram, da je tudi to obzira vredno, da naši vozniki in delalci razumejo Bošnjaka.

Morda bi se dalo še kaj pomagati v tem obziru.—Jaz bi nasvetoval, da se župani iz Notranjskega (saj tam so velike županije in jih torej nij toliko) zberó v konferenco ter sklenejo prošnjo na ministerstvo, da bi pripustilo vso vožnjo v Bosni in Hercegovini občinam proti primernemu plačilu in proti garanciji vseh deležnih občin.—Župani lahko izvolijo kak odbor, ki bi po tem občeval z vlado in pa poslal svoje zastopnike tudi v kraje, kder vozniki vozijo.—Prav tako naj bi učinili župani Goriškega itd.; vlada bi po tem razdelila lahko vožnjo med 3, 4 ali več grup in imela bi več gotovosti; pa tudi davki bi boljše dohajali. Kaj desti k temu nasvetu, Vi gospodje župani, ki ste poklicani, da skrbite za blagor občanarjev? Ljubo bi mi bilo da bi se to prasanje še razpravljalo; morda kak drugi še boljše zadene; saj jaz sem le misel vrgel površno na papir.—Pozvedeti pa je treba, če je vlada za dolgo časa še vztrajna s podvzetniki, mej katerimi je mnogo židov.—Jez menim, da ne.

Nekaj posebno zanimivega Vam imam še poročati.—Znano Vam je, da so lansko leto sklenili slovenski rodoljubje v Trstu, osnovati delalsko društvo. Dotična pravila so bili že izdelani v ta namen izvoljeni možje, po tem pa je reč zaspala.—Po srečni naključji pa bode to društvo zdaj vendar zagledalo beli dan. Nek „matador“ tržaških delalcev, o katerem so lokalni listi že mnogo pisali, in kateri je delalce nekda le rabil za svoje namene, izstopil je prostovoljno al prisiljeno iz ital. delalskega društva ter je hotel sopet osnovati novo društvo težakov, kateremu naj bi bil on vodja. Obrnil se je posebno do okoličanov, katere je že popolnoma imel v svojih zanj-kah.—

V nedeljo bil je zbor pri Sv. Ivani, kateri zbor je imel potrditi pravila in voliti začasni odbor.—To so zvedeli nekateri slovenski rodoljubje in so se vdeležili tudi zbora.—Omenjeni gospod „matador“ je odprl zbor in predlagal neka ital. pravila in sploh se tako obnašal, kakor da bi novo društvo moralo biti italijansko. Ker pa je bilo med navzočimi okoli 250 delalci 9/10 Slovencev, oglasili so se rodoljubje gg. Dolinar, Trobec in drugi eden za drugim, so zboru stvar dobro razjasnili ter predlagali, da društvo mora biti čisto slovensko in da pravila se morajo v slovenskem tekstu predložiti. Temu je zbor navdušeno pritril in „matador“ nij dosegel svojega namena.—Volil se je konečno predsednik, in odbor in izvoljeni so bili za predsednika Ivan Dolinar, podpredsednika L. V. Sandri, Gerdol Juri za denarničarja, Mozetič Jakob za knjigovodjo in Kumar Jožef za tajnika. Razun Sandri-a, (matadorja) so vsi Slovenci, ki bodo gotovo reč tako vodili, da bo prav in da nastane iz tega društva za Slovane to, kar imajo Italijani v svojem društvu „Società operaia“. V nedeljo ob 10. uri dopoldne bode sopet zbor v Rosetti-jevi dvorani v mestu v namen, da se predložijo in konečno sprejmejo slovenska pravila. To je mala, a jako pomenljiva zmaga nas Slovencev ob Adriji, kajti pri nas v Trstu je delalski stan močan in tudi primerno upliven, večinoma pa so težaki in delalci Slovenci, ki so se le preveč klatili po italijanskih društvih. Zdaj imamo priliko, da jim napravimo domače ognjišče, okoli katerega se bodo zbirali, s tem se bodo ohranili narodu in naša trdnjava proti lahonski poželjivosti bode za en močan zid večja in trdnjša.—

Toraj rokodelci, delalci, težaki v Trstu in okoli: pristopite vsi v to novo društvo, katero vtegne sčasoma postati ponos naroda!

Poročal sem Vam o svojem času, da so tukaj vjeli 3 Slovence, o katerih je policija sumila, da so okradli za veliko denara nekega bankirja iz „Stuttgarta“. Pred porotniki so bili nekrive spoznani. A komaj jih je oblastnija izpustila, ko je policija uže zavohala drugi sled, našla je namreč pri njih sopet dosti denara in papirjev iz Nemškega, na kar so jih drugo pot zaprli.—Te dni je bila sopet obravnava, a sodnija jim nij mogla do živga, akopram je skoro vse prepričano, da so ti tički resnično krivi, in jih je sopet izpustila. Mej temi 3mi je nek Svetina iz Rodika, ki nekda prekosi vsacega advokata; nekdo je rekel, da ko bi taki tički osnovali lastno kraljestvo, Svetina bi moral biti kralj.—Relata refero.—

Iz Ljubljane, 14. januarja. (Izv. dop.) Pred nekaterimi tedni je izšla v Ljubljani, (zakaj tukaj, ni mi znano) knjižica „octavinis in lenga friulan-gurizana“ z naslovom: „Lis dimostrazions politichis di Guriza aplicabilis ancia a ches altris del Litoral“ 12 strani, pisana sicer v avstrijskem zmislu — a vendar je zadosta, da se le kot „curiosum“ omenja — več ni vredna.

Radostno me je iznenadila vest, da se bode izdalo nadaljevanje Hajdrihovich skladeb, namreč čveterospevi i zbori. Slovenci, pokažimo o tej priliki, da smo dostojni mož, koje nam daruje previdnost božja; s tem bodedo skladatelja najbolj čestili, da čestimo njegove pesni i da se mnogobrojno naročamo na njegove serca pretresajoče „Jadranske glasove!“ Nikar se ne zakrivimo, kakor smo se bili pred toliko leti, ko je bil izdal naš znani Davorin Jenko svoje kompozicije, da je Stritar v svojem „Zvonu“ l. 1870 očital, da se je bilo naročilo na-nje še est Slovencev! Storimo svojo dolžnost!

Cudno je to kranjsko vreme! Nij še dolgo tega, da smo imeli skoro meter visok sneg, zatem je začel dež padati, kakor da bi se bil sv. Lij zaklel, da nas hoče vse poplaviti — pregrešni svet; potem je tajalo južno vreme belo odejo, da je bilo veselje, i skoro da je bil jug uže ves sneg spravil, kar se zbudimo lepega jutra i vidimo ledene cvetke po oknicah, — vse zmerzneno. Po dvakrat belej Ljubljani vozili so jako pridno sneg i skoro da so ga bili spravili: pota bila so v resnici lepa, vesel je človek šetal po suših ulicah i drevoredih! A vižga zlodja! tu ga imaš zopet — sneg! Prepričali smo se, da je vse minljivo na svetu, tudi lepo vreme, i da se vse ponavlja na svetu, tudi sneg. Zdravstvujte! S. D.

Politični pregled.

V Gorici 17. januarja.

Z DUNAJA. Predvčerajšnjem je zopet začelo državno zborovanje na Dunaji in v Buda-Pešti. Razprava o berlinski pogodbi, katere pride koj na vrsto, bode sicer živalna in morda tudi vilharna, a slednjič bode pogodba vendar potrjena. Mnogo kokodajcanja, malo jajec.—V kratkem se snide tu svet generalov, med njimi nadvojvoda Albreht, general Filipovič, Maroičič, Kuhn, Jovanovič, Schönfeld, Tegethoff. Posvetovali se bodo, kaj bi se dalo vsled skušenj bosenskega zasedanja v naši armadi popraviti in prevrediti.—Pravila za vravnavo Bosne ne pridejo pred državni zbor, kar se smatra sploh za znamenje, da se osvobojeni deželi gotovo stalno zedinite z Avstrijo. Vojni minister je nekda ukazal še 9000 rezervistov iz Bosne odpustiti, ker je prebivalstvo tam zdaj popolnem mirno.—Črnogorski senator Mašo Vrbica se je te dni na Dnnaji dogovarjal z avstrijsko vlado o mejnarnodni pogodbi gledé pomorstva, o zidanji luke v Baru, o delanji ceste čez Sutorino do Špice. Andrassy ga je prijazno sprejel.

IZ RUSIJE. Po cesarskem ukazu se ima sestaviti posebna komisija, katere bo pretresovala, kako bi se dali zmanjšati državni stroški. Ruski budget za leto 1879 ne kaže primanjkljaja, vkljub temu, da je zadnja vojna tako ogromne svote požrla.

IZ BOLGARIJE. Skupščina se snide 18. dne t. m. V prvi seji pride na vrsto zahvalna adresa na ruskega cesarja za osvobojenje Bolgarov, potem pa zahvalnica knezu Dondukov-Korzakovu za uravnavo dežele.

NA FRANCOSKEM je poslanska zbornica zopet skoro soglasno volila Gre v y-ja za predsednika; za podpredsednike so izvoljeni trije iz leve (republikanci), eden od desnice (konzervativec). Desnica ja sklenila, da se ne bode vtikala v razprave važnih vprašanj, ampak da pripusti republikanski večini, naj mej seboj do- ločuje. Francoska vlada je pomilostila 2000 komunistov.

V ITALIJI so obhajali dne 9. t. m. obletnico smrti Viktorja Emanuela. Pri tej priliki so zopet poskušali nekateri nemirneži zoper Avstrijo demonstrirati s tem, da so hoteli v imenu Trsta, Trente in Istre zastave, vence itd. polagati na kraljev mrtvaški oder. A minister Depretis je ostro zapovedal, vse take demonstracije zatreti in vsled tega je pobrala policija demonstrantom vso njih ropotijo. V sosednem

Vidmu so pa vendar, kakor se „Novicam“ poroča, nekateri iz Gorice in Trsta prišedši rogovileži skrunili tužno svečanost s zastavami, na katerih je bilo napisano „Gorizia“, „Trieste“ in „Istria“. Kedor pozna splošno mnenje goriškega prebivalstva, mora se pač smijati tem političnim otrokom.

NA NEMŠKEM je svoboda v najlepšem cvetju. Bismark je iztuhlal postavu, po kateri se bodo, ako jo državni zbor sprejme, poslancem, kedar bodo preliberalno, posebno pa v socijalističnem zmislu govorili, usta s kazenskimi paragrafi zatikala. Da, celó volilno pravico zgubi lahko poslanec, kateri se zoper to postavu pregreši. Novine celega sveta se posmehujejo Nemcem zaradi take uzorne svobode.

Domače stvari.

Sreberno ženitvanje. Dne 25. aprila bodo na cesarskem dvoru na Dunaji, pa tudi po vsej Avstriji slovesno obhajali 25. ženitveno obletnico ali sreberno ženitvanje prevzvišene cesarske dvojice Franceta Jožefa I. in Elisabete. Povsod se delajo v ta namen primerne priprave. Na Dunaji, v Pragi, v Gradcu, v Ljubljani in drugod so izvolili mestni zastopi posebne odseke, kateri imajo pretresovati in predlagati, kako naj bi se ta patrijotični praznik na dostojen način obhajal. Tudi razna društva in druge korporacije pripravljajo posebne svečanosti. Kaj pa naše mesto in naša društva? Do zdaj še ni princel goriški „Moniteur“ o tem nobene vesti in tudi ne blišimo, da bi se bil uže kedo v ta namen kaj ganil.

Mestna in deželna kronika je naslov predalku, v katerem razpravlja laška „Soča“ domače stvari ter javlja mestne in deželne novice. Pozdeva se pa, da ima g. urednik Antoninjev zemljevid pred seboj, ker prinaša med domačimi vestmi tudi poročila iz Vidma. Kako nepotrpežljivi so ti Italijanci! Njih ideal jim je uže tako razbelil fantazijo, da se uže menijo „redente.“

Deželne doklade. Z najvišim sklepom od 31. decembra l. t. so potrjeni deželni davki, katere je naložil deželni zbor za l. 1879 in sicer: doklade po 12 in po 90/0 k izrav. davkom z vojnim prikladom vred za deželni in zemljiščno-odvezni zalog, 200/0 na užitnino vina in davščina enega goldinarja od vsacega hektolitra piva, ki se v deželi na drobno potoči.

Dež v Gorici leta 1876. Uže dolgo nisimo imeli tako deževnega leta, kakor je bilo preteklo. Našim kmetovalcem gotovo ostane dolgo v spominu, če tudi ne ravno v najboljem. Tako mokre in blatne tratve uže davno ne pomnimo, zato se vinčaki tudi bojé, da bi jim poleti vino utegnili nagajati.—Preteklega leta palo je v Gorici 2117 milimetrov dežja, to če reči: Ako bi bila zemlja po vsem ravna ter bi dežja prav nič ne popila in bi ga tudi v zrak nič ne izpuhtelo, stala bi konec leta v Gorici voda 2117 milimetrov visoko, to je nekaj čez 2 metra, tedaj vsa-cemu možu čez glavo.—Ker bi morebiti tega ali onega utegnili zanimati, kako se ta množina porazdeli na posamezne mesece, stavimo jih tu po vrsti in pri vsacem dostavljamo, koliko deževnih dni je imel in koliko vode je v njem palo, bodi si kot dež ali kot sneg.

Meseca:	Januarja	bilo je 7 dež. dni in je palo vode 48-10 mm
Februarja	1	1-10
Marca	14	112-70
Aprila	16	102-20
Maja	12	167-30
Junija	16	120-40
Julja	18	217-30
Avgusta	12	113-40
Septembra	12	415-20
Oktober	23	380-90
Novembra	18	307-30
Decembra	14	130-80

Vse leto „163“ „2116-70“
Iz tega pregleda je razvidno, da je september bil najmokrejši, v njem je palo, da si je imel samo 12 deževnih dni, skoro toliko dežja, kolikor skozi prvih 5 mesecev v 50 deževnih dni. Najizdatniši dan glede dežja bil je 21. sept., palo ga je 149-20 mm., torej malone toliko, kolikor skozi cele tri prve mesece v 22 deževnih dni. Najsušji je bil februar, v njem ja samo 1 dan nekaj malega rosilo.

Župan voljen per acclamationem. Iz Sežane 11. januarja piše se „Triest. Ztg.“: „Danes se je sešel v tukajšnji občinski hiši novoizvoljeni, trideset udov broječi občinski zastop, da izvoli pod predstvom najstarejšega starešine, gospoda Ivana viteza Valentinčič-a, župana in podžupane. Ljudski glas je uže leto in dan odločeval kot prihodnjega župana

gospoda Rajmunda Mahorčiča, načelnika sežanskega gospodarskega sveta, kateri je daleč okrog poznan kot verli poštenjak, neumorno delaven, človekoljuben in od pravega avstrijskega domoljubja prešinjen možak. — Ko je stopil v zbirališče, sprejeli so ga uže zbrani tovaruši z živahnim klicem: „Živio naš novi župan“. Na to se je volitev po postavi vršila in kakor je bilo pričakovati, izvoljen je gosp. Rajmund Mahorčič soglasno za župana. Gospod Rajmund Mahorčič se zahvaljuje starešinstvu z ginjenim glasom za dokazano mu zaupanje in izreka, da sprejme novo službo, le to naj bi se pomislilo, da je s privatnimi opravili in javnimi posli uže močno obložen. Gospod Rajmund Mahorčič je najstarejši sin občne spoštovane ga deželne poslanca gospoda Franceta Mahorčiča iz Naklega, kateri je tam celih 34 let županil ter bil zaradi svojih zaslug za občni blagor sé zlatim zaslužnim križcem s krono odlikovan. Naj bi Bog tudi Sežanski občini novega župana tako dolgo ohranil, kar bi jej bilo v gotovo korist. — Mi nemamo temu poročilu družega dodati, nego željo izraziti, da bi novi gosp. župan izročeno mu lepo županijo tudi v pravem narodnem duhu vodil. Imamo žalibog kolikor na Krasu toliko drugod po Goriškem nekatere župane, kateri se navadno mej narodnjake vstevajo, v notranjih občinskih opravilih in tudi z deželnim odborom in z drugimi županijami sploh slovensko občujejo; nasproti okrajnim glavarstvom in drugim nižim in višim c. k. uradom pa so najpodložnejši sluge in Bog obvaruj, da bi se hoteli (c. k. gospodi sé slovenskimi poročili zameriti. Firma Mahorčič nam daja poročilo, da novi župan ne bo spadal mej take mameleke. —

Vabilo k veselici, katero napravijo komenski pevci v Komnu dne 19. januarja 1879. Program: 1. Godba—Stopaj. 2. Govor. 3. „Rojakom“ poje zbor. 4. Deklamacija. 5. „Prizibeli“ čveterospev. 6. Godba. 7. Dvogovor. 8. „Mornar“ poje zbor. 9. „Nezakonska mati“ samospev. 10. Godba. 11. Igra: „Muteč“. 12. „Slovo“ poje zbor. 13. „Slavjanka mešan zbor. Po besedi ples. Začetek ob 6. uri zvečer. Vstopnina k besedi 30 novcev, k plesu za gospode 1 forint. Uljudno vabi odbor.

Razne vesti.

Šir Ali, afganski vladar, o katerem se zdaj toliko govori, ima svojo rezidencijo v Kabulu, kder stanuje v gradu Bala-Hissar. Zraven tega pa ima v Kabulu še dve palači: Mogul Hissar in Tadž-el-Omrah. V prvem stanujejo emirovi oženjeni sinovi in hčere, v drugem pa po njegovem rajnkem očetu Dost Mohamedu zapuščene žene in poprejšnje suzinje in služabniki emirovi. Mati tega kneza je še živa, pa zelo stara. Šir Ali ima samo ednega sina, Jakub Khana; drugi sin, Abdullah Jan, je umrl 17. avgusta 1878. Hčera pa ima emir osemnajst, izmed katerih je 10 omoženih z njegovimi podložnimi knezi. Po stari afganski navadi dobi vsaka emirova hči, ko se omoži, eno mesto za doto, kojega dohodke uživa, dokler živi; po nje smrti pripadejo pa zopet državi. Po tem takem je zdaj 10 afganskih mest v posesti emirovih hčer. Z eno ima Šir Ali nič manj nego 300. V tej državi se še vedno trguje z ljudmi in sicer je kupčija sé ženskimi sužnji vladni monopol; vsak, kedor živi v velikem mestu in se peča s to kupčijo, mora odrajtavati določeno število sužnjev vladarjevemu haremu, v manjših mestih pa haremu tistega kneza, h katerega posestvom pripada mesto.

Javna zahvala.

Vsem tistim, ki so blagovoljno sprejmi nam nepozabljivo sestro, oziroma vsakinoj Ivano do hladne rakvi, izrekamo najtoplejšo zahvalo

V Lokavcu dne 11. januarja 1879.

France Pignatari, posestnik, kot brat
Ivan Pignatari,
France Hmelak, posestnik in trgovec,
kot svak.

Kanalskim pevcem,

ki so pri pogrebu v. č. g. dekana Andreja Wolfa, dne 8. t. m., prav zdatno povelečevali tužno slovesnost, izrekam v imenu duhovščine prisrčno zahvalo!

Žnidarčič vikar.

Dunajska borza.

	17 Jan.
Enotni drž. dolg v bankovcih	61 gl. 95 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	63 " 30 "
Zlata renta	73 " 95 "
1860 drž. posojilo	114 " 50 "
Akcijske narodne banke	789 " — "
Kreditne akcije	222 " — "
London	116 " 75 "
Srebro	100 " — "
Napol.	9 " 33 "
C. kr. cekini	5 " 53 "
Državne marke	

Broj 525.

Razpis učit. služeb.

V tem šolskem okraju se razpisujejo učiteljske službe enorazrednic III. plačilne vrste v Štjaku, Šenpolaji i Lokvi.

Dohodki teh služeb so določeni v šolskih postavah od 10. sušca 1870 i 16. vinot. 1875.

Prosilci naj vložijo svoje prošnje previdene z dokazom učiteljske sposobnosti naj dalje do 1. svečana 1879 pri dotičnih krajnih šolsk. svetih.

Prosilci, ki ne služijo v tem okraju, naj prosijo po njem predstavljenih šolskih oblastih.

C. KR. OKRAJNI ŠOLSKI SVET
v Sežani, 7. prosinca 1879.

Oznanilo.

Pri tukajšnjem c. kr. gojzdnarskem magazinu se bodo od 15. januarja t. l. naprej prodajala derva in oglje po naslednjih cenah.

Derva bukova po 4 gl. 30 kr.
" jelova " 2 " 85 "
kubičen meter.

Oglje bukovo po 2 gl. 80 kr.
Ogljeni prah " — " 30 "
za 100 kilogramov.

Kupcem, kateri na enkrat cele sklade po 100 ali več kubičnih metrov dervi ali pa 50.000 kilogramov oglja vkupijo, se dovoli 5% pribojšek.

C. k. oskrbnitvo magazina gojzdnarskega
v Gorici, 13. januarja 1879.

Slavnim čitalnicam in drugim, kateri nameravajo v letošnjem predpustu plesne veselice napravljati, naznanjam uljudno, da jim vstrežem lahko s prav dobrim sekstetom goriških gledališnih godcev. Naročuje se v moji prodajalnici v Gorici, gosposke ulice hiša „Leon d'oro“.

Peter Planiseig.

C. K. PRIV. ZAVAROVALNA DRUŽBA
Phönix, „Feniks“, La Fenice
ustanovljena leta 1860 na Dunaji
imajoča 5,000.000 goldinarjev
ali 12,000.000 frankov

garantirane glavnice zavaruje po spodobnih cenah na podlagi določene tarife zoper poškodovanje po ognju in streli na poslopih, premakljivem blagu, piči, živini, kmetijski opravi in vinu.

Sprejma tudi zavarovanje za človeško življenje.

	Plačane škode:	
1873. leta	5953 poškodovancem	gl. 2.139.403.—
1874. " "	6505 " "	" 1.899.352.55
1875. " "	8401 " "	" 1.738.191.04
1876. " "	6841 " "	" 2.047.114.69
1877. " "	8812 " "	" 1.643.847.96
skupaj	36512 poškodovancem	gl. 9.467.909.24

Leta 1877 se je plačalo 100% čistega dohodka akcionarjem.

GLAVNI AGENTI v pokneženi grofiji Goriško-Gradiški so: za polit. okraje Goriški in Tolminski in za sodnijski okraj Komenski gosp. Aleksander Chiades, stanujoč od 15. t. m. naprej v Gorici, v ulici stolne cerkve št. 36 II. nadstr. (Lenassi-jeva hiša); doma se dobi od 3. do 7. ure popoldne.

Za okraje Tržiški (Monfalcone), Červinjanski in Gradiški gosp. Evgenij grof Valentinis v Trziči.

Za Kormin, okrajni agent gosp. Ivan Ferlatti, stanujoč v Korminu.

NB. Krajne agencije so v glavnih krajih po deželi.

Koristno naznanilo

prečast. duhovščini.

Tovarna za izdelovanje voščenih sveč lastnina Alojzija Bader-ja v Gorici, ki je bila odlikovana sé sreberno svetinjo pri razstavah v Gorici leta 1854. in v Trstu leta 1871., ravno tako s častnim diplomom pri svetovni razstavi v Monakovem l. 1855., v Parizu l. 1855. in na Dunaji l. 1873, z bronteno svetinjo na zadnji svetovni razstavi v Parizu l. 1878, priporoča svoje sveče iz čistega voska od čebel, katere lepo, mirno in počasi gorijo in prav nič ne kapajo, se ne kidajo in ne onečediijo altarja.

Cena jim je gl. 2.68 K.o. sveče iz čistega voska od čebel I. vrste, katere priporočam visokočastiti duhovščini; gl. 2.33 K.o. od II. vrste.

Priporoča tudi svoje sveče, ki se imenujejo voščene (zmes, Kunstwachs), katere so prav enake onim iz Beneške fabrike in kojih zaloga je v Korminu.

Take sveče ki se v Korminu prodajajo za voščene in plačujejo po gl. 2.40 prodaje podpisani po gl. 1.90 K.o.

Alojzij Bader.

Zalogo mojih sveč ima tudi Štefan Kralj bandar v Kanalu, Janez Sorč štacunar v Boveu, Janez Goljevšček novi štacunar v Sežani.

Plačuje se ob koncu leta, ali pa 5 kr. odbitka pri kilo, ako se precej plača.

Marko Wir empfehlen geschäftl.
als Bestes und Preiswürdigstes
Die Regenmäntel,
Wagendecken (Plachen), Bettenlagen, Zellstoffe
der k. k. pr. Fabrik
von M. J. Elsinger & Söhne
in Wien, Neubau, Zollergasse 2,
Lieferanten des k. und k. Kriegsministeriums, Sr. Maj. Kriegsmarine, vieler Humanitätsanstalten etc. etc.
„Solide Firmen als Vertreter erwünscht.“

Zastonj

si prizadeva vsakdo, našemu blagu in našim cenam konkurencijo delati; mi smo vendar edini in nikdo nas ni na tem polji dosegel; najmanjša naročitev za poskušnjo zadostuje vsakemu, ki se hoče prepričati, kako vsestransko in po ceni lahko vsakemu vstrežamo.

DOLOČENE CENE:

100 vizitnih listkov 50, 80 kr. 1 gl. 50 kr.	1000 pol najfinerega papirja za pisma v četverki s tiskano firmo gl. 6, 7, 8.
100 pol papirja za pisma v osmerki s kuverti vred s kakoršnim koli imenom gl. 1.20, gl. 1.50,	1000 pol detto v osmerki gl. 4, 5, 6.
1 kaseta angležk. papirja za pisma s kuverti vred in s kakoršnim koli monogramom gl. 1.50, 2, 3, 6.	1000 kuvertov s tiskano firmo gl. 2.50.
1000 pečatnih mark gl. 2, 3, 3.50.	najboljših gl. 2.80.
	1000 računov v četverki gl. 7
	1000 " osmerki gl. 5
	1000 pošiljavnih listov " 4

Kdor se skupaj za 10 gl. naroči, dobi primerno ceneje. Tiskovine vsake baže se dobivajo naglo in po ceni. Zaloga vsakovrstnega papirja za poštno in uradno rabo, za risanje in zabojce.

Španski vosk, odpisne knjige, črnilo, jeklena peresa, peresniki, svinčniki, pisala, pisne garniture itd. po najnižih tvorcih cenah.

Da prihranimo našim častitim p. n. naročnikom nepotrebne pisarije in poštne stroške, priskrbujemo kakoršno si bodi stvar naglo in ne da bi si vračunili kako provizijo.

Kdor naroči za vsaj 10 gl. — dobi zastonj eleganten comptoir-koledar za leto 1879.

Na deželo se pošilja blago samo proti predplači ali poštne povzetju.

Central-Depôt für Papier, Schreib-Requisiten et Drucksorten
Wien III. Diesslergasse 10.